

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

64.97

Szerző: Szörényi Dezső

Cím: Lóvágóhidon

Forrás: Pesti Hirlap

Bp. 1922. 7/22 (Hely) (Idő) (Köt. v. füz.) (Oldal)

Hely

Idő

"1922"

Személy

Helyszám

Lóvágóhidon.

A Gubacsi-uton. — Ártatlan hangulatképek. — A vágócsarnok. — A vágó-lovak. — A sötét csontozókamra. — A hűtő. — A kis csikó utolsó útja...

Meglehetősen hideg van... A köd leereszkedőleg homályosítja a tájat... Burkolva eltakarja a jövővénnyel elől a tarka épületek sűrű raját... Annyira, hogy a nagy kocsiorgalomban az óvatos léptek is bizonytalanná lesznek...

...Egyelőre a portás az ur, a Gubacsi-uti rácsos kapuban...

Mindenkit tiszteletteljesen kérdőre von, de csak úgy formálisan: Mit óhajt! Kit keres! Aztán finomabban: Parancsolni méltóztatik, kivel — persze — milyen ügyben?

Olyan most, mintha haragudna. Pedig nagyon kedves és rokonszenves ember. Mindent akceptál.

A befelé törekvők között jegyzi meg az egyik:

— A Miska bácsihoz sietek egy kis vérért.

Dühösen szól a másik:

— Kimulott a malacom, péch — mi? Sietek.

Suttog a harmadik:

— Klárikát keresem, az új napidijast — a huzogomat — tetszik tudni...

A kapus ur csak nagyot szippant hosszuszáru pipából, majd két ajkáról a lassu, de biztos visszhang:

— Jól van nó, rendbicsek... Mehet...

Mindenki bekerül a kapun: a disznókereskedők és bizományos földi jólétének gyors hizlalójába, illetőleg a „kis sivitók” és „nagy rőfögők” szomorú hazájába: a „Sertésvásár és Vágóhidra”. A nagy sürgés-forgás kiméretlen zajától rendíthetetlenül kísérve a telep végére érkeztem, a roskadozó kis fakerítéshez. Ezentúl a terület már a lóhúszem hivatalos körzetébe tartozik. Milyen csend van itt, milyen éktelen lármá tobzódik odakint... Alig látni valakit, akarom mondani valamit... Elvéve azért mégis kis hangulatkeltő változások... Egy-egy álmos, fáradt lóvácska. Aztán egy siető munkás, hosszú szafaládé-

val... Sárga patinával bevont csonthalmazok... Az enyvnek való jó öreg csontok... Friss bőrök a javából... Szénakazalok, csak miniatűrök, erőlködve élénkítik a környék egyhanguságát...

Előttünk gőzölgő ólak, nemrég bennük sertések hanykolódtak, most szegény párák töltik bennük utolsó óráikat... Ott az abrak. Dehogy esznek! Ők már jól laktak... Vagy hat ló lehet együtt... A kis csikó elég elfogadható külsejű és állásu volt... A többi állatnak ezuttal megbocsátottam, mert nem állottak fel, utóvégre az öregség is csak enyhítő körülmény. Eleget dolgoztak, és huzták az igát életükben, hadd pihenjenek most, ahogy nekik jól esik... A huzamos, igazi pihenés lesz részükre a megváltás... A többi paripát is meg szerettem volna nézni, de a vezető ur eldirigált, azt mondta: másutt is csak amolyan van...

Tudomásul vettem... Nohát kárpótlásul megmutatja a fuvarozó lovakat és a „saját nevelésűket...”

— Tyűh, az áldóját, ezek még mindig esznek — jegyezte meg méltatlankodva, a velünk együtt belépő kocsis.

Ezek már aztán szép állatok... Hogy hancuroznak, eltelve életkedvvel és örömmel. Pajzanságuk a folytonos ugrándozásban nyilvánul, mintha simiznének... Közben meséli a kalauzoló ur, hogy a vágólovak aránylag drágák.

Megnéztük a vágóhidnak nevezett hatalmas csarnokot. Félve szűrődik be a világosság. A vízvezeték víze vidáman csobog. A munka egyelőre szünetel. Letaglózott lovak már ott feküdtek egymás mellett megmerevedve és elnyulva. Szám szerint tizenkilenc darab. Bőrüktől már megfosztva, mintha így jobban festettek volna. Rózsássárga husuk élénken kivirított a sötét kőpadlózatból. Megalvadt vércsermelykék elmosódva jelezték a vonaglásnak utolsó rövidke pályáját...

Nem messze innen találjuk a „csontozót”. Sötét apró kamra. Elárvult villamoskörte világít szomo-

ruan... Szó nem hangzott... Csak folyt a gépies munka... Hat ifju legény dolgozott sötét köppenyben és sapkában. A vér biborszínétől piroslott kezük. Levagdalt huscáfatok egykedvűen hullottak egymásra. A kis dombocskák hirtelen megnőnek, ládába préselve viszik is már őket. A megvilágított asztal ugy fest most, mintha sárastűz apró lángjai nyaldoznák.

A másik teremben ott volt már az összedarált hus. Fűrge kezek sűrűn kibélelik a „töltőcsöveket” és pár perc alatt megtelik a kosár izletes szafaládával... Szinte duzzadnak az erős töltéstől. Végülön sokszor kikandikál egy-egy eltévedt picurka, de büszke dísznőszalonnácska... A virsli-holmik innen aztán a füstölőbe kerülnek. Rövid idő alatt átjárja valamennyit a kőmény sűrű füstje. Külsejük ráncokban dus, színük sápadt lesz. Szóval igazán étvágygerjesztő formát öltenek. A kisebb szállítmányokat máris cipelik a „hűtőbe”. Itt az árusítóbódék rendelkezési szerint csoportosítják a kiadós és olcsó falatokat. A legtöbb húst fogyasztja a Teleki-tér és Szénater környéke. Naponta átlag husz-harminc lovat vágnak. Áhítatosan meséli a vezető:

— Elviszik annak minden porcikáját kérem... A bőrt a feldolgozók... A lószórt a matracosok... A csontokat a Spódiumgyár emberel... A patákat is elviszik jó pénzben, és persze külön a patkókat... Ami hátra marad, a hus, annak elenyésző részét mi fogyasztjuk munkások, és persze a főváros közönsége. Mondhatom, — folytatja kedélyesen — az asztalom már három esztendő óta nem volt más pecsenye... Nem is lesz... Mert ennél fájtabb és táplálóbb rostélyos nem kell... Azt én mondom, mán pedig az én szakvéleményem sem az utolsó...

Kint megismétlődnek az ártatlan hangulatképek, némi változással. Nehezen bár, de megindul a hosszú, szomorú sor. Elöl a hetykén sántikáló kis csikóval... Délután már rajta a sor... Ő leszen az éhes gyomroknak első áldozata... De talán azoknak „legédesebb” falatja... Szörényi Dezső.